

KDO HRAJE, PROHRAJE

Dominika Vaňková

<http://dominika-vankova8.webnode.cz>

Podělala jsem to.

Prostě jsem to, strašně a neomluvitelně... *podělala!*

Běžím, sotva popadám dech, krátké vlasy se mi lepí na zpoceně čelo a v hlavě se mi rozpíná jediná myšlenka. *Je to moje vina.*

Zalapám po dechu a prudce zabrzdím. Předkloním se a opřu o kolena, myslím, že budu zvracet. Horké slunce nemilosrdně pálí, bosá chodidla mám v teniskách odřená a krev prosakuje na bílou látku. Dívám se na svoje nohy, na rozbitou dlažbu, na světlé pramínky vlasů, které jsem si nedávno ostříhala kuchyňskými nůžkami, a teď mi pořád padají do očí, a čekám.

Narovnám se a zhluboka nadechnu hutného letního vzduchu. Tak fajn, zvracet nebudu. Přinutím nohy k pohybu a znovu se rozeběhnu. Nemůžu tu jen tak postávat, nemůžu ztrácet čas. *Musím ji najít!*

V kapse se mi rozezvoní telefon. Neochotně zvolním, až se zastavím úplně a vztekle přijmu hovor. „Co je?!“ zavřím udýchaně, ani nevím, s kým mluvím.

„Co je?“ zopakuje hlas na druhém konci jako v ozvěně. „Danny, kde seš?“

Kde jsem? „Já nevím,“ rozhlédnu se. V nějaké ulici, mezi domy, ve městě... „Já –“ Prudce se nadechnu, cítím svůj tep, sálá ze mě horko, hřeju jako sluníčko a leje ze mě jako z mraku. Zase se mi začne motat hlava. Mám strašnou žízeň, cítím se vyprahlá jako poušť.

„A kde je Lenny?“ ptá se Ina. „Máte čtyři hodiny zpoždění. Proč tu ještě nejste? Danny? Kde jste?“

Kde jsme?

Kde je Lenny?

„Já nevím!“ vykřiknu, až se můj hlas odrazí od okolních zdí a nese se prázdnou ulicí. „Nevím, kde je Lenny, nemůžu ji najít, jasný?!“

Chvatně ukončím hovor a telefon strčím zpátky do kapsy. Nezajímá mě, co na to Ina řekne, nechci ji poslouchat, nechci ji vysvětlovat, co jsem doma místo Lenny našla.

Někde hluboko uvnitř mě se vzedme panika. Cítím ji, jak se zase probouzí k životu a raketově narůstá jako monstrum, jako strašidlo pod postelí, co se jen díky mému strachu mění z malého bubáka na obrovskou, nezkrotnou obludu.

Polknu a na okamžik zavřu oči. Nemůžu se tomu poddat. Nemůžu začít vyšilovat. Nemůžu nechat Lenny na holičkách.

Srdce mi buší do hrudníku jako zběsilý boxer. Poslechnu to tempo a znovu vyběhám. Ženu se ulicí, v hlavě mám pořád ještě zmatek. Jsem dezorientovaná, místo mozku mám mlhu, trhavě se rozpomínám, co se stalo.

Všechno se to seběhlo tak rychle...

Sázela jsem se. Lenny mi pořád opakovala, ať toho nechám, ať nedráždím lidi, ať to prostě nepokouším, ale já ji neposlouchala. Protože jsem vyhrávala. Vždycky vyhrajú. Nemůžu prohrát, jsem neporazitelná.

Jenže potom Marblovi došla trpělivost. Naštval se. Osočil mě z podvádění, chtěl všechny peníze zpátky, vyhrožoval, že si to odskáču, ale já se jenom smála a nevěřila mu. Pokoušela jsem ho dál, hnala to za hranice.

Bavilo mě to. Vědět, že se ten člověk snaží prokouknout můj trik a přitom není sebemenší šance, že se mu to podaří, sledovat, jak se vzteká, rudne v obličejí, bouchá pěstí do barového pultu ve své hospodě a nadává.

Neměla jsem Marbla štvát. Měla jsem poslouchat Lenny. Vždyť já vím přeci líp než kdo jiný, že má vždycky pravdu. Že se nemýlí. Že ona prostě ví a to stačí.

Proč jsem byla tak blbá?

Proč jsem Lenny neposlechla?

Proč jsem Marbla nenechala na pokoji?

Proč jsem dopustila, aby to zašlo až takhle daleko?

Začalo to nevinně. Marbl se se mnou sázel ze zvědavosti, z legrace, byla jsem rozptýlení. Ale nikdy jsem ho nenechala vyhrát. Jemu jedinému jsem jedinkrát nedovolila mě porazit, až to Marblovi začalo vrtat hlavou. Byl tvrdohlavej, sázel se už jen z principu, myslel, že mě dřív nebo později zkrátka *musí* porazit, každý mě aspoň jednou porazil.

Začal tím být posedlý, nemohl skousnout, že nedokáže vyhrát nad sedmnáctiletou holku, cítil se poníženě.

Věděla jsem, že už to je na hraně, že ho moc zkouším, že tohle bude mít dohru, ale potom za mnou přišel s tou absurdní nabídkou. Chtěl, abych mu vrátila všechny

peníze, co jsem z něj za ty měsíce vytáhla a taky chtěl, abych mu řekla, jak to dělám. A vsadil svoji putyku.

Všechno to měl připravený, dokonce přivedl i notáře, chtěl mi zkrátka ukázat, že to myslí vážně. Ten idiot si byl sebou tak jistej, že nechal sepsat smlouvu, která mu nedovolovala ode mě svůj bar příštích deset let koupit zpátky.

Odmítla jsem.

Smál se. Věřil si, neměl nejmenší pochyby, že vyhraje. Chtěl mě dostat na lopatky, byl neodbytný.

Vyhecoval mě.

Plácli jsme si.

Marbl prohrál.

Přišel o Medvěďárnu.

Vsadit se s kýmkoliv jiným než se mnou, vyhrál by. Bezpodmínečně ano. Jenže on přišel za mnou, za tou jedinou, kterou nemohl porazit.

Víte, co to je intuice? Někdo to označuje za mírnou formu senzibility. Tohle prohlášení ve mně vzbuzuje dojem, že jde o nějakou nemoc, jenže je to spíš šestý smysl.

Intuice. Ten hlásek v mojí hlavě, co mi radí. Ten pocit, co mě vede. To mravenčení, co mě varuje.

To něco, co mě odlišuje od ostatních a dává mi výhodu. To něco, co jsem začala zneužívat.

Vím, že jsem Marblovi neměla brát jeho podnik. Medvěďárna pro něj byla vším. Bydlel v ní, žil pro ni,

živila ho a já ho o ni připravila. Nebylo to férový, nebylo to správný.

Jenže já si nemohla pomoci.

Ten pocit nepřemožitelnosti byl silnější než já, než Lenny, co se mi snažila držet hlavu nad vodou.

Poslední, co si pamatuju, než jsem omdlela, bylo, že mi Marbl přinesl skleničku. Byla jsem tak zmatená z toho, že mi notář přiklepl vlastnictví baru, že jsem ji do sebe bez rozmyslu obrátila a potom se mi zatmělo před očima.

Vzbudila jsem se na záchodcích na nádraží. Třeštila mi hlava, dveře byly zamčené zvenku a já se musela vyškrábat na nohy, vylézt po klíce a protáhnout se úzkou škvírou u špinavého stropu. Bylo mi, jako bych měla místo mozku cukrovou vatu, nohy se mi motaly, několikrát jsem spadla.

Měla jsem zlost a taky strach, netušila jsem, co se se mnou včera dělo, kdo mě viděl, kde všude jsem byla, co jsem komu asi tak řekla...

Dovlekla jsem domů, připravila se na rozběsněnou Lenny a těšila na studenou sprchu a měkkou postel, ale nic z toho mě tam nečekalo.

Místo Lenny jsem tam našla jen naškrábaný vzkaz na kousku utrženého papíru.

Chci zpátky Medvědárnou, svoje prachy a tvoji mrtvolu. Máš čas do večera. Když se neobjevíš, potom bude mrtvola z Lenny.

Nemůžu ani popsat, jaká hrůza mě ochromila. Lenny tu nebyla. Nemohla jsem tomu uvěřit. Nemohla jsem si srovnat v hlavě, co se děje.

Seděla jsem na posteli, v ruce ten šilenej vzkaz a snažila se rozpomenout, co se stalo. Když se mi v hlavě začaly skládat útržky, došlo mi, jak moc je to zlý.

A že je to jenom moje vina.

Představila jsem si, jak moc musela být Lenny vyděšená a zmatená. Určitě mě volala, čekala, že hned přijdu, že jí pomůžu, jenže já ji neslyšela. Ležela jsem omámená na nechutný zemi a to, co by mě normálně vyburcovalo, spolkla mlha.

Zklamala jsem ji.

Kvůli mně je Lenny v nebezpečí.

Lenny... moje hodná, milá Lenny. Nikdy neriskuje, nikdy nedává najevo, kým je, co dokáže. Je můj opak. Já nemám brzdy, jsem jako rozjetý vlak. Jak se dám do pohybu, nezastavím, беру sebou všechno.

Ale Lenny s tímhle nemá nic společného a já ji musím najít. Musím ji zachránit, i kdybych sama měla padnout.

Vystřílet pro ni ráj.

Protože to pro sebe sestry přeci dělají.

Nikdo a nic nemůže rozdělit dvojčata.

Nebo jo?

Chytám se polorozpadlého plůtku a pokouším se udržet na nohou. Je mi čím dál hůř, žízeň mě ničí a vysiluje, třesou se mi nohy, točí hlava, žaludek se uzluje a celé moje tělo protestuje.

Kašlu na něj. Musím jít dál.

Pustím se oprýskaného prkna a nohy se mi podlomí. Kolena tvrdě dopadnou na rozpálený asfalt, bolest mi projede až do konečků prstů. Zase krev.

Místo zoufalství mě popadá příšerný vztek. Plácám se tu jako ryba na suchu, nemůžu poznat, kde jsem a už vůbec nevím, kam mám jít.

Vstanu a po holeních mi stečou pramínky krve. Vypadám k uzoufání.

Jak asi teď vypadá Lenny?

Udělal jí něco?

Krvácí jako já?

Je vyděšená k smrti?

Ví, že pro ni jdu?

Ví. Určitě ví.

A já ji nezklamou.

Jenže v tomhle stavu ji nepomůžu. Nejdřív musím sehnat vodu a vzpamatovat se. Začít jasně uvažovat.

V dálce uslyším cinkat závory. Zorientuju se a vydám se tím směrem. O několik minut později jsem zase u nádraží. U *toho* nádraží, kde jsem se před několika hodinami probudila. Lidi se na mě dívají, pohled jim klouže po mých zakrvácených nohách a tváři se znechuceně. Jo, vy mě taky.

Vejdu do budovy a pohltní mě chlad. Je to úleva, ale já ho nedokážu náležitě ocenit. Postavím se před automat na pití. Začnu prohledávat kapsy. Nic. Do háje! Voda je ode mě nadosah, mezi mnou a tekutinami stojí jen tenké

plexisklo. Napadne mě, že bych ho prostě rozbila, jenže kolem je plno lidí.

Zoufale se rozhlédnu a potom uvidím na zemi u automatu spadlých několik mincí. Sehnu se pro ně. Málo. Strčím ruku do žlábků na peníze a něco nahmatám. Stačí to. Díky bohu, ode dneška budu v automatech nechávat všechny vrácené drobné pro zoufalce, jako jsem já.

Chvatně volím výběr, tahám lahev, šroubuju víčko. Studená voda mi klouže hrdlem do žaludku. Cítím, jak se mi vrací síla, projasňuje úsudek.

Posadím se na lavičku a piju, dokud nezbyde jediná kapka. Potom lahev zmačkám a zase zašroubuju.

Začnu uvažovat.

Kde mám Lenny hledat? Kde je?

Zvuk telefonu mě vyruší ze soustředění. Rozhodnu se ho ignorovat, ale potom mě napadne, že to je možná Lenny a najednou se můžu přetřhnout, abych ho vytáhla z kapsy.

Není to Lenny.

Je to Mark.

„Danny?“ vyhrkne. Zní rozrušeně. „Mluvil jsem s Inou. Říkala, že jste s Lenny nedorazily a že ji nemůžeš najít. Co se děje?“

Co se děje? Co mu na to mám říct?

„Danny jsi tam?“

Ne. Danny je teď úplně mimo.

„Do háje, Danny!“ zavrčí.

Přestanu si zírat na rozbitá kolena a vstanu z lavičky. „Něco jsem provedla a Lenny je teď pryč,“ řeknu mu.

Ticho. „Co jsi jako provedla?“

„Prostě něco, jasný?!“ vyštěknu. Zase se mi rozbuší srdce. Klid, který se mě zmocnil při pití, je tentam. Zase padám do reality.

Moje chyby a jejich následky na mě křičí a obviňují mě. Právem.

„Fajn a kde je teda Lenny? Kam odešla?“

„Ona neodešla, někdo ji unesl!“ Bože můj, říct to nahlas je ještě horší. Skutečnější.

Mark mlčí. Můj dech je hlasitější než cokoliv jiného, čekám, co řekne. Teď už chci něco slyšet.

„Děláš si prdel?“

Tohle jsem slyšet nechtěla. „Myslíš si, že bych něco takovýho říkala, kdyby to nebyla pravda?“ opáčím vytočeně.

„Jak víš, že ji někdo unesl?“

„Protože mi to napsal na papír a nechal doma místo ségry!“ Klepu se. Ztrácím kontrolu. Panika se zase probudila k životu a sápe se po mě jako hladové zvíře. Jestli se neuklidním, za okamžik mě sežere.

„Kdo to mohl být?“ ptá se Mark. Jeho hlas je najednou vyrovnaný a chladný. Když uslyšel, že ztrácím nervy, přepnul na jiný režim. Nemůžeme přeci hysterčit oba dva naráz, to bychom se nikam nedostali.

„Marbl. Nejspíš.“

„Cos mu provedla?“

„Včera se mnou prohrál Medvědárnu,“ přiznám. Jo, fakt to bylo zlé. Nikdy jsem neměla na tak šílenou sázku přistupovat, bylo to úplně mimo veškerý meze.

„Co? Přeskočilo ti?! Do hajzlu, Danny!“

Jo. Do hajzlu, Danny.

„Musíme Lenny najít!“

„O co si asi myslíš, že se snažím?!“

„Dobře, tak jo, uklidni se. Kde seš?“

„Na nádraží.“

„Fajn. Já začnu hledat u elektrárny.“

Přikývnu, i když vím, že mě Mark nevidí. Přestanu se klepat. Vědět, že už na to nejsem sama, mi dodalo trochu jistoty. „Díky.“

Vyjdu z nádraží a rozhlédnu se na všechny strany. Město je velký, můžou být úplně kdekoliv. Nevím, kterou stranou se vydat, kam jít.

Co když to nestihnu?

Co když Lenny nenajdu v čas?

Vážně by ji Marbl ublížil? Byl by toho schopnej?

Skoro jsem ho neznala. Věděla jsem, že vlastní bar, bude mu třicet a v jednom kuse nosí kostkovanou košili a kšiltovku. Měl široká ramena a byl neústupnej. Nenalejval na dluh a toleroval rvačky, dokud mu nic nerozbili.

Ale zabil by někoho kvůli prohrané sázce?

Zabil by člověka pro Medvědárnu?

Medvědárna.

Okamžitě se rozeběhnu, krev se mi zase řine z rozbitých kolenou, ale já už vím, kam jít.

Nechápu, že mě to nenapadlo hned. Jsou v baru. Musí být. Cítím to. Najednou jsem si tím tolik jistá, že o tom nemůže být nejmenších pochyb.

Vydrž, Lenny, jdu pro tebe!

Jsem skoro na druhém konci města. K Marblově baru je to daleko, ale to je jedno. Hlavně že už vím, kde Lenny je.

Hlava se mi pročistila. To, co mi Marbl dal do pití je pryč. Trvalo to dlouho, muselo to být silný, ale už jsem v pohodě. Poznávám okolí, orientuju se a co hůř, rozpomínám se.

Automaticky kladu jednu nohu před druhou a myslím na Lenny. Chci, aby věděla, že to za chvíli skončí. Že jsem jí v tom nenechala. Že je mi to sakra líto!

Jsem dva bloky od Medvěďárny.

Lenny je v pořádku, cítím to. Vyděšená, ale v pořádku.

Jenže jak se s každým krokem blížím, začínám nejistit.

Co udělám, až tam vrazím?

Co udělá Marbl, až mě uvidí?

Stojím před Medvěďárnou. Je zavřeno. Jasně, že je zavřeno.

Popadám dech, znovu bojuju s nevolností. Mám strach. Nepřeperu Marbla. Ani ho nepřesvědčím, nenávidí mě.

Co budu dělat?

Dřív, než si na tu otázku vůbec zvládnou odpovědět, ozve se z Medvědárný výkřik.

Je to Lenny.

Je to Lenny!

Na nic nečekám, mířím k zadnímu vchodu. Dveře jsou odemčené a tak vklouznu do skladu. Tiše procházím bar, úplně prázdný jsem ho ještě nikdy neviděla a vypadá strašidelně. Je jako pouhý přízrak místa, kde jsem trávila tolik času.

Nahoře nejsou. Vím to. Zamířím do sklepa. Tuším, že mě Marbl překvapí, že nebude sedět na zadku a jen tak na mě čekat, jenže Lenny křičela a tak ignoruju to varování, co mi duní v hlavě a jdu dál.

Na poslední chvíli sáhnou po odříznuté rouře, která se válí v rohu místnosti. Je kovová a tenká, nejspíš to byla nějaká trubka, kterou odněkud Marbl utrhl.

Lenny. Její přítomnost vnímám tak silně, že si nemůžu pomoci a vrazím do dveří.

A potom ji uvidím.

Sedí na zemi, tváře uslzené a ruce svázané za zády. Když mě spatří, vykulí oči, ale je pozdě. Marbl bouchne do dveří, za kterými se schovával a všechny nás zavře v zatuchlém sklepě.

„Vida, Danny,“ pronese, jako by mě snad ani nečekal. Všimnu si, že má v ruce boxera. „Myslel jsem, že nedorazíš, ale tvoje ségra byla přesvědčená, že se objevíš.“

„Marble, pust' ji!“

„Chci zpátky Medvědárnou.“

„Ty idiote, vždyť jsi mi ji sám vnutil!“

„Já – chci – zpátky – svůj – podnik!“ zahřímá, z očí mu jde vyčíst nepřičetnost.

„Já ti ho dám!“ křiknu a postavím se před Lenny.

„Naval smlouvu.“

Nechápavě se na něj zadívám. „Kde bych ji tak asi vzala? Zdrogoval jsi mě a zamknul na nádražním záchodku! Když jsem se probrala, ani jsem nevěděla, co je za den, natož kde je ta tvoje proklatá smlouva!“

Marbl se zarazí. Ví, že se mě zbavil jako prašivýho psa a já rozhodně nebyla ve stavu, abych si hlídala svoje věci. Najednou zaváhá. „Kde teda je?“

„Já nevím!“

Marbl se k nám otočí zády a začne si na hlavě neuroticky posouvat čepici. Okamžitě se sehnu k zemi a začnu Lenny rozvazovat. Šeptám jí do ucha, jak moc mě to mrzí a že nás z toho dostanu a přeju si, aby mi věřila.

Lenny se vyškrábe na nohy a vytřeští oči. Než se stihnu otočit, Marbl mě přirazí ke zdi. Drží mě pod krkem, sotva dýchám, ruku s boxerem má napřaženou směrem k mému obličejí.

„Danny!“ vykřikne Lenny. V jejím hlase je hrůza. „Přestaň ji škrtit! Danny!“ Buší Marblovi do ruky, ale s ním to ani nehne. Rozmáchne se a Lenny od sebe odstrčí, jako by byla jen větývka.

Začnu panikařit. Železná trubka leží Lenny u nohou.

„Tak poslyš, ty malá mrcho,“ zasyčí Marbl. Z jeho očí sálá zlo, je to špatnej člověk. Špatnej, když se přehoupne přes okraj. Přes ten okraj, přes který jsem ho shodila já sama.

Ozve se tupá rána a Marbl na mě vykulí oči. Pustí mě a o krok ustoupí. Za ním stojí Lenny s trubkou v ruce a výrazem plným děsu. Víím, že ho praštila špatně. Moc málo a přes záda, jenom ho naštvála.

Marbl zařve jako zvíře a vrhne se po Lenny. V tu chvíli se celý svět zastaví.

Nesmí se jí dotknout. Nesmí jí ublížit.

Nesmím to dopustit.

Odrázím se od stěny a skočím Marblovi na záda. Ovinu mu ruce kolem krku a držím. Jsem jako ve snu, mačkám z něj život a nemůžu povolit sevření, ani když sebou mrská a snaží se mě ze sebe shodit.

Jenže potom se mnou znovu praští o zeď. Náraz mi vyrazí dech, vlasy se mi rozlétnou kolem obličeje a já se svezu na zem.

Marbl stojí u zavřených dveří. Něco se právě teď změnilo. Cítím to, ale nemůžu Lenny varovat. Nemám vzduch, nemám hlas ani sílu. Jsem jako hadrová panenka, ale Lenny to vycítí taky a vrhá se stranou právě v okamžiku, kdy se rozlétnou dveře a narazí do Marbla takovou silou, až ho to sejme.

Než se stihnu vzpamatovat, na Marblovi sedí Mark, jedno koleno mu tiskne na zátylek a z prstů mu stahuje boxera. Marbl je v šoku a chvíli nereaguje, ale brzo mu

dojde, že by se měl bránit a Mark má problém udržet ho na zemi.

Vyškrábu se na zakrvácené nohy a natáhnu se po provazu. Lenny s Markem drží Marbla vši silou, ale je to velkej chlap a i když Mark není žádný párátko, mají s ním co dělat.

Konečně má Marbl ruce za zády přivázané ke svým kotníkům, klečí, mrská sebou a nadává nám.

Všichni tři ztěžka dýcháme, stojíme před ním a čekáme, až se trochu uklidní.

„Za tohle zaplatíte!“ řve na nás a snaží se osvobodit. Mám dojem, že lano za chvílku povolí, takže musíme jednat rychle.

„Marble, uklidni se!“ okřiknu ho. „Vyřešíme to.“

„Všechno je to tvoje vina!“ zahuláká na mě, až mu z pusy vyletí sliny. Vypadá to, že za chvílku se sesype a začne brečet.

Uvědomím si, že jsem ho zase porazila.

Jo, je to moje vina. Všechno.

„Nechci Medvědárnu,“ oznámím mu. „Ale tu podělanou smlouvu nemám. Jestli přijdeš ale s jiným papírem, tak ti ho podepíšu, je mi to jedno, chápeš?!“

Marbl ke mně zvedne zarudlé oči a znovu sebou trhne ve snaze uvolnit se z pout. „A co všechny ty prachy, hm?!“

„Ty ti nedám.“

„Čubko!“

„Drž hubu, Marble!“ ozve se Mark. Trubku má v ruce a vypadá, že mu do dlaně padne. Jsem ráda, že tu je. Zachránil nás. Jeho přítomnost je pro mě útěchou.

„Je to tvoje chyba, že ses sázel,“ řeknu Marblovi. „Nikdo tě nenutil, můžeš si za to sám stejně jako si můžeš za to, že teď nemáš nic!“

„Danny,“ osloví mě Lenny a chytí mě za ruku. Dívám se na ni. Vím to taky. Musím Marblovi Medvědárnou vrátit. Jestli mu ji nedám, nikdy se nepřestane chtít mstít. Zajde mnohem dál, než teď. Všechno se zvrhne.

Zavřu oči a procházím možností. Soustředím se, naslouchám hlásku uvnitř mě, který mi říká, jaká cesta bude nejlepší a jakou se rozhodně nevydat.

Vykročím k Marblovi, Mark je v pozoru. Sehnu se a rozvážu ho. Marbl to ještě neví, ale stačila by mu už jen minuta a osvobodil by se sám. Jenže kdyby se z toho dostal vlastními silami, začal by zase běsnit. Je důležitý, aby si myslel, že jsem ho pustila já.

Marbl vyskočí na nohy a je připravený se rvát. Pozvednu ruce, já se rvát nechci. A taky nechci, aby mu Mark zarazil trubku do hlavy a zničil si život.

„Domluvíme se,“ povím Marblovi. Snažím se znít klidně a důvěryhodně. Chci ho přesvědčit. „Vrátím ti Medvědárnou, přepíšeme ji zase na tebe a tím to skončí. Nevrátím ti peníze a ty mě přestaneš vydírat. Nikdy už se nedotkneš Lenny, rozumíš? A já už sem nikdy nevkročím.“

Natáhnou k němu ruku. Může mě za ni popadnout, strhnout k sobě a zakroutit mi krkem, ale já to musím risknout. A Marbl ví, že kdykoliv jsem si s někým plácla, bylo to jako pečeť. Vždycky jsem dodržela svoje slovo.

„Dáme si na to ruku?“

Marbl na mě zírání a funí. Je v koncích. Přišel o všechno a nemá už moc co ztratit, tak udělal něco tolik šíleného, že unesl Lenny. Je to smolař, v životě se vždycky vydal tou horší cestou, nic neměl zadarmo.

Začnu se bát, že mi místo podání ruky dá pěstí.

Nedá.

Potřese se rukou.

Drtí mi dlaň, dává najevo, že je silnější a čím víc zesiluje stisk, tím víc se utvrzuje, že to neporuším.

A já to neměla v úmyslu porušit.

Celá takhle hrůza byla moje vina.

Lenny mi vždycky říkala, že naše schopnosti nejsou zadarmo. Že s mocí, kterou máme, na sebe musíme vzít i zodpovědnost, která s ní souvisí.

Ona si to uvědomovala. Já ne.

Jsem špatnej člověk. Piju, sázím se a chovám jako malý dítě. Ale to teď musí přestat. Tohle zašlo až moc daleko a nejhorší na tom je, že to odnesla Lenny. To bylo horší, než kdyby Marbl unesl mě. Bylo to horší, než cokoli jsem si dovedla představit. Jako nečekaná facka, varování, že jsem se ocitla na hraně.

Lenny je moje sestra. Dvojče. Jsem spolu tak spjaté, že jedna bez druhé nemůžeme existovat. Jako bychom

každá zvlášť nebyly úplné, ale teprve spolu tvořily celek. Nemůžu ji zklamat. Nemůžu ji nechat se strachovat za nás obě. Musím na sebe vzít následky za svoje činy. Změnit se. Být lepším člověkem. Lepší sestrou.

Vydeme ze sklepa a Marbl zamíří rovnou za pult, kde popadne lahev alkohol a začne ho hltat plnými doušky. Pošlu Marka s Lenny ven a poprosím je, aby tam na mě počkali. Posadím se na barovou židli před Marbla a ten mi přistrčí panáka.

„Jak to děláš?“ zeptá se mě, když v něm zmizí čtvrtina obsahu lahve.

„Co?“

„No tak, Danny, nedělej ze sebe pitomce.“

„Unesl jsi mi ségru. To fakt jako myslíš, že ti tu budu něco vykládat?“

Marbl se zakloní a začne zase pít. Jestli s tím nepřestane, propije se k bezvědomí.

„Proč jsi mi vzal Lenny?“ zeptám se ho vážně.

„Protože jsi mi vzala Medvědárnou.“

„Porovnááš bar s člověkem?!“

„Jo.“

„Marble...“

„Promiň,“ přeruší mě. Zírám na něj. Z Marbla se začnou hrnout slova jako z protržené hráze. „Nechápu, jak to děláš, chtěl jsem tě prostě dostat. Žralo mě to. Chtěl jsem, abys byla na kolenou, ponížená, bez ničeho, ale vymklo se mi to z rukou. Nikdy jsem se neměl sázet o bar. Nikdy jsem neměl klesnout tak hluboko. A tvoje

ségra... Bože můj, nechápu, že jsem ublížil malý holce. Takhle jsem to nechtěl...“

Kroutí hlavou s pohledem do prázdna. Trochu mám dojem, že moji přítomnost už skoro nevnímá, jakoby mluvil jen sám se sebou.

„Oba jsme udělali chybu,“ řeknu tiše. Nechce se mi to přiznávat nahlas, nechci to říkat Marblovi, kterému bych nejraději vyškrábala oči, za to, že šel po Lenny, ale cítím, že to je tak správně. Že musím. „Nemohl jsi tu sázku vyhrát,“ povím mu. Ruce tisknu v pěsti, přemáhám se, abych pokračovala. „Prohraju, jenom když chci a já nechtěla skoro nikdy. Neměl jsi šanci, Marble.“

Jeho skelné oči se do mě zavrtají jako dvě jehly. „Co to říkáš?“

„Je to tak,“ přikývnu.

„Jak to děláš? Jak vyhráváš?“ zeptá se mě znovu.

„Vím všechno a co ne, to odhadnu. Poznám každou slabinu, vytuším příležitost. Jsem neporazitelná,“ pokrčím rameny. Vím, že to zní dost divně, nejspíš z toho nepochopí nic, ale to je jedno. *Řekla* jsem to.

„To seš jako nějaká zasraná čarodějka?“

Hrozivě se zasměju. „Ne, Marble. Nejsem zasraná čarodějka. Jsem někdo, kdo si zahrával s vlastní mocí tak dlouho, až to dopadlo špatně.“

„Co to meleš?“ nechápe, ale já pokračuju.

„Mám pro tebe radu, Marble. *Nikdy* se už nesázej,“ řeknu mu, vypiju panáku a vydám se k odchodu. Než se natáhnu po klice, Marbl za mnou zavolá.

„Hej Danny!“ Otočím se. „Taky pro tebe mám jednu radu. *Nikdy* sem už nechod.“

Usměju se a vyjdu z baru. Slunce zapadá, žár dne ustupuje. Podívám se na Lenny. Čekám, že bude zklamaná nebo zuřit ale ona se na mě místo toho šklebí. Dojde mi, že ví, co se tam uvnitř dělo. Obejme mě a v tu chvíli ze mě všechno spadne.

Jsmo spolu. Jsem zachráněná.

„Šílenej den, co?“ ozve se Mark a odhodí trubku, kterou až do teď držel. Zaduní, jak narazí do kamene.

„Jo, šílenej,“ přikývne Lenny.

„Díky, Marku,“ povím. „Jsi fakt kámoš.“

„A ty zase postrach,“ poví mi, ale zasměje se.

Popadnu Lenny a Marka kolem ramen a konečně vyrazíme domů.

„Ty vole, máš úplně sedřený nohy,“ hvízdne Mark. „Seš jako nějakej nešikovnej nindža!“

„Sem princezna, ty vole.“

Lenny vyprskne smíchy a Mark zachroptí. Začnu se smát s nimi.

Přežili jsme to, co na tom, že mám kolena na kaši. Hlavní je, že mám zpátky svoji ségru a vím, že při nás stojí ten nejvěrnější kamarád, jakýho bychom si mohly vůbec přát.

Všechno ostatní je teď nepodstatný.

KONEC